

עוד סרט ישראלי, המצטיין בכך שאינו צמוד לבעייה ישראלית, כי אם לבעייה המעסיקה היום רבים מן העוסקים באמנות השביעית: סרטו של ברוך דיגור, הצד השני מספר על אסף דורון, צלם ישראלי של סרטי פירסומת וסרטי טל-וויזיה (אורי לוי), גרוש ואב לילד. הוא טיפוס ציני, קשוח ואדיש, בורח מכל התחייבות רומנטית כתוצאה מזכרון הרשלון בחייה הנישואין שלו. הוא מחליף חתיכות בדיוק בקצב שהוא מחליף פילם במצלמה שלו — עד שביום אחד יוצא עוזרו הצעיר והחביב, שלמה'לה (גדי יגיל) למילואים, והוא צריך עוזר אחר, ואז הוא מוצא את סאני לי ג'ונס (הצר) עירא האמריקאית שרי רן סמית).

סאני, טיפוס השואף לשלימות הן בר אמנות והן באהבה, מתאהבת בדורון עד מעל לאזניים. דורון אדיש. שלמה'לה מתאהב בסאני, עד מעבר לאזניים — אך במקרה זה היא אדישה.

במקביל להתנגשות הרומנטית, נפערה בתום ביחסיה העבודה בין סאני לדורון — הוא מחפש אמנות מיסטרית, והיא מחפשת אמת באמנות. וכך קורה שהוא מצלם עולה חדש מרוסיה בראיון בגמלה-תעופה. וסאני הגלוית אליה, מתרגשת עד סף דמעות. פתאום מתברר לה שהעולה אינו אלא „עולה מדומה“, שחקן רגיל, ותו לא. היא מרגישה מרומה ונפגעת, ובורחת. מה מנצח לבסוף, האהבה או האמת האמנותית, ומי משפיע על מי — זאת שומר לעצמו עדיין הבמאי. זכותו הוא חיבר את הסיפור בעצמו ביים בעצמו

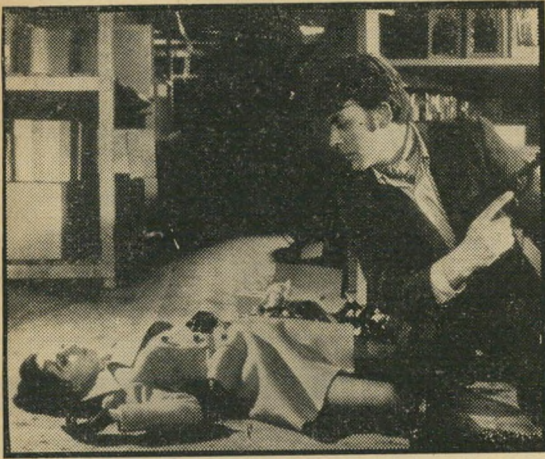

בובה על חבל

השיטה ההולנדית (הן, תל-אביב, אנגליה) — כל מי שמ"כיר את ספרי אליסטר מקלין (ומי בעצם אינו מכיר אותם?) יודע שהמדובר בסיפורים מורטי-עצבים, מלאי מתח ומיסתורין. הסאדיום ממלא ב"הס תפקיד חשוב ביותר, לעיתים אפילו חשוב יותר מן ההיגיון וההסתברות של העלילה. ו„בובה על שרשרת“, הספר עליו מבוסס סרט זה, הצטיין במידה גדושה במיוחד של סאדיוס.

גיבורו של הסיפור, איש-ביון אמריקאי בשם פול שרמן, בא לחקור, בהולנד, פרשה מיסתורית של הברחת סמים מאמסטרדאם לארצות-הברית. חקירתו מובילה אותו ל"מחסני-הערובה של נמל-העיר, אל אי מוזר בו מייצרים, בובות, כריכות לספרי-קודש, ועוד דברים פחות-רגילים, אל כנסייה משונה בה מבקרות מדי יום נזירות הגורבות גרבי-רשת, ועוד כיוצא באלה. על כל צעד ושעל מתלוות לדרכו רציחות, מהלומות ומעשי-אכזריות, המגיעים בספר לשיא מיוחד במינו, ברצח פולחני איום ונורא, המתרחש באותו האי המוזר, והמוצע עלידי בנות-כפר בחגיגה כפרית, כביכול.

בסרט, טושטש במקצת הגורם הסאדיסטי הזה, וה"קיצורים ההכרחיים, שנעשו עלימנת להביא את הסיפור אל הגמר, לכך שלא תמיד ברור איך מצליח שרמן הכל-יכול להגיע למסקנותיו הגאונות. לעומת זאת, יש בסרט מירוף סירות-מנוע בתוך תעלות אמסטרדאם, שבויים במתקופות רבה עלידי דון שארפ (במאי סרטי ב' ברייטייס) אשר יהווה, בוודאי, מקור-מיסכה עיקרי לקהל,

שרמן: נשמה צפונית טובה

ובצדק, משום שהוא עולה בהרבה על שאר חלקיו, שבוימו עלידי גודפרי ריב. משונה בעיקר בחירת השחקנים. בתפקיד מפקח הולנדי הציבו שחקן בריטי עד עומק הנשמה, אלכסנדר נוקס, ואילו שרמן עצמו אינו משום-מה אמריקאי קשוח, אלא דווקא טיפוס סקאנדינבי (טוון ברטיל טאובה הוא שוודי), בעל נשמה רגישה. בסך הכל, סרט-פעולה שישיע את רצונם של אותם שאינם מדקדקים יותר מדי בפרטים, ואינם מקפידים על קצו של יוד.

שרי רן סמית ב"הצד" מתאהבת — אדיש, מתאהב — אדישה

אהבה לקטינים

שחר של אהבה (גת, תל-אביב, אנגליה) מישל בת ה-14 באה לפאריס, אחרי מות אביה, מקבלת אותה באי-רצון בולט.

פול בן ה-15, שאביו אינו מבין אותה, מוצא בביתו רעייה חדשה לאביו, שהעמדת-הפנים שלה מעוררת בו בחילה.

מישל ופול נפגשים בגן-חיות בפאריס. הם מתיידדים מיד. שניהם בודדים בעולם. הם יוצאים אל איזור קא-מארג, שמורת-טבע יפהפיה, שם מצפה להם קוטג' חמוד, שהיה שייך לאביה של מישל. הם מתפסטים לראשונה, אוחבים לראשונה, מכירים את המין לראשונה, יולדים ומייולדים לראשונה.

אצל במאי רגיש, זה היה יכול להיות סיפור נוגע ללב, (אם לזכור את „דויד וליזה“ שדיברו לראשונה זה אל זו בחיזים, או את „הקיץ שחלף“, שם מתבגרים ארבעה צעירים בתוך קיץ אחד). אבל, למרבה הצער, לואיס גילברט, מי שביים את „שחר של אהבה“ ששמו במקור „חברים“, אינו יודע איך להדריך ולשקנים צעירים, ואף לא יכול להתבונן בנשמתם פנימה ולנסות להבין, באמת, איך עובר נער צעיר, שלא ידע אהבה מעולם, את יסורי האהבה הראשונה, או את השמחה המינית הראשונה. גילברט בחר בשני צעירים, לא מנוסים, שון ברי (פול) ואניס אלבינה

קטינים באמבטיה: שלושה קופים

(מישל), והשאר אותם בגימגומיהם, בחיפוסים ובמבוכתם. זו לא מבוכה טבעית, השייכת לנושא, כי אם מבוכה שהיא עניינו האישי של השחקן. וכך מתקבלת תוצאה מגו-חכת, של שני צעירים „ירוקים“, יותר מדי מתוקים, שאי אפשר להאמין למישפטים היוצאים מפיהם. כפי שאי-אפי-שר לקבל סצינה כזו: השניים רצים בחדווה בין שיבולי-קמה, נפגשים, מבטם ניצת, ואז הם פונים זה אל זה, ומשחקים ב„מאחורי ההר חת“, שתיים שלוש, שם ישבו שלושה קופים, חת, שתיים שלוש.

לונה דווקא תשע?

החתול בעל ה-9 הזנבות (צפון-תל-אביב, איטליה) — זהו אחד מאותם תבשילים שהוכנו לפי „מתכון אחיד בשביל להפחיד“, ופירושו של דבר, בקולנוע האיטלקי היום, שורה של סרטי-אימים, שכל גוויה נוספת מביאה להם פרנסה נוספת.

בדולח“, שהיה מותחן קופתי משוגג, ומי שביים גם את החתול הזה, לא חושב כמו היצ'קוק. הדמויות שלו, המני-דריו ארג'נטו, מי שביים את „הציפור בעלת כנפי ה" עים שלהן, דרכי-הפעולה שלהן, מובנות רק לבמאי ארג'נטו עצמו.

עלילת המתח, שמקורה בפריצה למוסד החוקר את מהות הגנים, „איקס ואי ואי“, המצויים אצל אנשים בעלי נטיות לפשע, מתפתלת בצורה שרירותית למדי. אמצעי ה-הפחדה שקופים עד כדי הצחקה, ובכל פעם שרואים וילון מתנפח ברוח, ברור שעוד רגע תונף הסכין העליונה על גוויה נוספת.

היחיד שאפשר להאמין לו בסרט הוא עיתונאי לשעבר

רצח לדוגמה: איך לסמר שיער

השתעורר, והוא ניכסף בצורה מוזרה לעזור בפיענוח ה-רצה. זהו השחקן קרל מלדן, והוא לכל הדעות שחקן גדול.

תדריך

תל-אביב

*** הארי המזוהם (אופיר, ארצות-הברית) — שוטר גאמן למיקצונו במירוף מרתק אחרי פושע מועד, המפי חיד עיר שלמה.

ירושלים

*** איש קטן גדוד (עדן, אר-צות-הברית) — הקונסליקט האינדיאני-אמריקאי מוצג בצורות שונות. מישחקו של דאסטין הופמן ראוי לשבח.

חיפה

*** הקשר הצרפתי (מירון, ארצות-הברית) — מותחן עטור אוסקרים.